

Samfundsklasser, der nu beskæftige sig med Haandværk og Industri, hvis man ikke vil ødelægge dem — og det sagde det ærede Medlem, at det vilde han ikke — er der ikke noget, der er saa farligt som at eksperimentere med Toldsatserne paa den Maade, at man sætter dem 1 Øre eller 2 ned i Forventning om, at de paagældende nok kunne taale det; have de kunnet taale det andet, kunne de ogsaa taale det. Jeg tror dog, at er der noget Omraade, hvor man ikke skal eksperimentere, saa er det Beskyttelsesomraadet. Det gaar ikke an at sige: Lad os prøve os frem, vi ville ikke gaa alt for stærkt frem, vi ville gaa meget moderat til Værks. Det kan medføre en overordenlig betydelig Skade; medføre, at den vedkommende Virksomhed ikke kan taale det, men hensyner og ødelægges, og Spørgsmaalet bliver saa, paa hvilken Maade man vil kunne rejse den igen. En stor Del af de foretagne Nedsættelser i Beskyttelsestaksternø forekommer mig at smage meget stærkt af Eksperimentet. Jeg vil dertil kun sige, at man vel maa være opmærksom paa, at jo mindre Nedsættelsen bliver, desto sikrere kan man være paa, at Befolkningen ingen Nytte faar af den. Hvis Industrien overhovedet kan bære den, vil det blive Mellemandlerne, der faa Nytte og Glæde af den og ikke Forbrugerne.

Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke være med til en Nedsættelse i den Beskyttelse, som er nødvendig for Industri og Haandværk, og med Hensyn til Overvejelserne af, hvad der er nødvendigt, tror jeg, at det Materiale, der er indsamlet i Toldkommissionen, virkelig er ganske antageligt, saaledes at man, naar man virkelig ser fordomsfrit paa det, maa komme til det Resultat, at videre end Toldkommissionens Flertal gik, vil det ikke være muligt eller tilraadeligt at gaa.

Hvad Finanstoldsatserne angaar, maa jo alle være enige om, at saadanne maa bevares. Jeg behøver ikke at føje noget til, hvad den ærede første Taler sagde i Gaar, at det er nødvendigt, at vi have Finanstoldsatser, og det har ogsaa altid været fastholdt af Landstinget, at det maa man have, det kan ikke være andet. Men det forekommer mig rigtignok, at man er gaaet lovlig vidt, ja, alt for vidt i Folketinget, naar man har villet stryge saa vigtige Finanstoldsatser som Petroleum og Ris og tillige villet nedsætte Tolden paa Kaffe til under Halvdelen. Jeg tror ikke, det gaar an at gøre det. Finanstoldsat-

serne maa være saaledes, at de kunne give Statskassen en rigelig og ordentlig Indtægt.

Men selv om man har det for Øje, maa man være opmærksom paa, hvorledes det finansielle Resultat af hele Toldbehandlingen bliver. Derom har Folketinget, saaledes som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) ogsaa bemærkede, udtalt i den af Udvalget afgivne Betænkning, at man for Øjeblikket ikke vilde udtale sig om Kompensationen, da Kompensationsspørgsmaalet ikke forelaa til praktisk Afgørelse; før man i Hovedsagen er bleven enig om Toldtariffens Affattelse, vilde man ikke sige noget derom. Det er ganske bekvemt; men naar man i samme Øjeblik foreslaar en Nedsættelse af Toldindtægterne paa $5\frac{1}{2}$ Million, maa man dog kunne tænke, at vi ikke her i Landstinget vilde gaa ind paa at sige: Det er os ligegyldigt, uden at tænke paa, paa hvilken Maade Kompensationen skal komme frem. Den maa naturligvis frem. Der siger det ærede 2det Medlem for 7de Kreds, og det have vi jo mangfoldige Gange hørt ham forfægte i Toldkommissionen, — derfra har jeg det — at Kompensationen skal ske gennem en Indkomst- og Formueskat. Der til vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg paa ingen Maade gaar med til at forvandle en indirekte Skat til en direkte; jeg antager heller ikke, at dette Ting paa nogen som helst Maade vil indlade sig paa sligt. De indirekte Skatter bør ikke formindskes, de bør indbringe, hvad de hidtil have indbragt, fordi de have det Fortrin fremfor andre Skatter, at de maa stige med Befolkningens Tilvækst. Der maa finde Stigning Sted, selv om man ikke kan angive Procenten eller garantere derfor hvert Aar. — Der kan i nogle Aar være et ekstraordinært Forbrug paa enkelte Omraader — men i det hele taget maa de stige med Befolkningen. Det gælder, som bekendt, ikke om de direkte Skatter, særlig for Formue- og Indkomstskatten kan der være Perioder, hvor Befolkningen er bleven fattigere, og hvor man ikke har været i Stand til at svare stigende Skatter.

Om Landbrugstolden skal jeg ikke udtale mig særlig, dels fordi Spørgsmaalet allerede er berørt, dels fordi jeg har Grund til at tro, at der er andre med større Indsigt i de specielle Forhold, der høre dertil, som bedre end jeg ville kunne udtale sig derom. Jeg skal blot sige, at jeg for mit Vedkommende er villig til at gaa med til en Landbrugstold, og jeg tror, det er der, vi tilsidst ville komme hen. I lang Tid